

Antidogma - Korunk totalitarizmusa: az atlantizmus

2013 április 15. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Az atlantizmus korunk európai társadalmainak uralkodó ideológiája, és noha kétségtelenül a legnagyobb hatással van közös sorsunk alakulására, mégis alig beszélnek róla nyíltan. Talán nem véletlenül, hiszen azok, akik a kiszolgálóivá szeg?dtek, egyáltalán nem lehetnek büszkék önmagukra.

Röviden atlantistának nevezhetjük az Egyesült Államok világuralmi törekvéseinek valamennyi kollaboránsát. Más szóval az atlantizmus az amerikai imperialista ideológia szervilis végrehajtóinak az eszmerendszere, vagyis az alárendeltek gondolati mankója a domináns ideológián belül, és mint ilyen, egyszerre szégyenletes és hódító. Szégyenletes, mert mindig csak mellékszerepet játszik, de ugyanakkor hódító is, mert tengerentúli mintaképét?l kölcsönveszi annak összes deliráns uralmi vízióját és totalitárius jellegzetességét.

Valójában ez egy totalitarizmus a totalitarizmusban, a lakájmentalitás non plus ultrája, az alávetettségüket tökélyre fejleszt? rabszolgák imperializmusa. Az európai atlantizmusról beszélni ugyanaz, mint az amerikai imperialista tervr?l beszélni, és fordítva: csupán a totalitárius hierarchiában elfoglalt helyük különbözteti meg ?ket. Az el?bbi csak az utóbbi következménye, csak általa definiálható, megelégszik annak utánzásával és mindenben neki engedelmeskedik, viszont semmiben sem egyenl? vele.

Minden földrészen megtalálhatók az amerikai imperializmus kollaboránsai, és ez utóbbi minden befolyási övezetének megvan a maga sajátos atlantizmusa, tehát az atlantizmus megértéséhez elég lenne sorra venni az amerikai imperializmus totalitárius jellegzetességeit. Az a csatlósszerep azonban, amelyre Európa az USA-val szemben kárhoztatja önmagát, valójában az európai elitek tudatos választásának az eredménye, márpedig ezzel közvetlenül kell szembesülnünk ahelyett, hogy minden felel?sséget az amerikai oligarchiára hárítanánk át. Ennek

az ideológiának is éppúgy, mint a többinek, számos eltér? fontosságú kritériuma van, de mindezek nagyon világosan hangsúlyozzák a totalitárius mivoltát anélkül, hogy szükségképpen megtalálhatók lennének a totalitarizmus korábbi, „klasszikus" formáiban. Egyáltalán nem szükséges azonban az atlantizmust történelmi el?képeihez hasonlítani, mert teljes érték? totalitarizmus lehet akkor is, ha nem osztozik azok valamennyi jellegzetességében.

Totalitárius jellegének megállapításához az atlantizmust összességében kell vizsgálni anélkül, hogy figyelmen kívül hagynánk elnyomó és tömeggyilkos aktivitását a Földgolyó bármely részén. Nem számít, hogy elviselhet? lehet egész népek (az USA vazallusai) számára, ha ugyanakkor kegyetlen és rettenetes az emberiség maradékával szemben. Noha egyesekkel kíméletes, ez még nem teszi jobbá vagy kevésbé b?nössé. Az általa mutatott Janus-arc annak függvénye, hogy milyen pozícióból szemléljük: haszonélvez?ként vagy áldozatként.

Az atlantista totalitarizmusnak több fokozata van, ahogyan elviselni is különböz?képpen lehet aszerint, hogy hol élünk: a harmadik világban vagy az USA európai hátországában, és hogy melyik mentális kategóriához tartozunk: a gondolati disszidensekhez vagy a kollaboráns elithez és protezsáltjaihoz (h?béresek, plebsz). Ha globálisan pusztító is, lokálisan hasznos lehet egy kisebbség számára. Más szóval az atlantista totalitarizmus változó geometriájú: egyesekkel kegyetlen és brutális, azokkal viszont, akik meghajolnak az akarata el?tt, még akár jótékonykodó is lehet.

Mindazonáltal mindenhol jelen van, és sehol sem engedi meg uralmának kétségbe vonását. Mert ha bizonyos tekintetben teljesen szabadon is bírálható, legkevésbé sem t?ri, hogy támadás érje az alappilléreit: 1) a gazdasági liberalizmust és a fináncoligarchia hatalmát, 2) a dollár domináns szerepét a nemzetközi árucserében, 3) a katonai-ipari komplexum hódító háborúit a perifériku országok nyersanyagkészletének megszerzéséért, 4) az USA totális hegemóniáját katonai, gazdasági és kulturális téren, 5) a cionizmus töretlen támogatását.

Az atlantizmus egyfajta „lágy" (soft) totalitarizmus, és mint ilyen, a rendszer lényegi elemeit nem veszélyeztet?, korlátozott szabadságot engedélyez, amely tehát nagyon is viszonylagos, a rendszergazdákra nézve következmények nélküli, mondhatni tehetetlen. Teljes szabadságot csupán a fogyasztásnak biztosít, és miközben egyre nagyobb teret enged az életmódbeli szabadosságnak, az egykor „társadalmi devianciák" névvel illetett hedonista kilengéseknek, folyamatosan sz?kíti a rendszerkritikus gondolkodás, véleménynyilvánítás és cselekvés lehet?ségét (a „holokauszttagadás" és a „gy?löletbeszéd" kriminalizálása, a terrorizmus elleni globális hadjárat ürügyén az alapvet? szabadságjogokat korlátozó törvénykezés és kvázi-statáriális bíráskodás stb.).

Az atlantizmus a hidegháború kezdetén született, az '50-es években, amikor egy átfogó tömegmanipulációs program (az ún. Mockingbird-m?velet) keretében a CIA gyakorlatilag beépült a nyugati médiumokba, hogy az amerikai érdekeknek kedvez? irányba befolyásolja a tartalmukat. Lényegében arról volt szó, hogy az amerikai hírszerz? ügynökség saját gyártmányú információs anyaggal látta el a manipuláció tudatos résztvev?iként vagy öntudatlan eszközeiként szolgáló újságírókat, akik aztán a f?sodratú médián keresztül a közvéleménybe sulykolták ezeket a „preparált" információkat. Kétségtelenül megkönnyítette persze a befogadásukat az a körülmény, hogy az európaiak a második világháború után pszichésen is függ? helyzetbe kerültek az amerikaiakkal szemben, egészen máig tartó hatállyal. Azzal az ürüggyel ugyanis, hogy 70 évvel ezel?tt „felszabadította", az USA továbbra is elvárja, s?t megköveteli Európától, hogy engedelmes csatlósa legyen világuralmi ábrándjai hajszolásában. Az újságírók kollaborálása nélkül azonban az atlantizmus nem tudta volna ráer?ltetni szellemiségét a közvéleményre: valójában a média az atlantista hadigépezet integráns részét képezi.

Az atlantizmus mint ideológia az Egyesült Államok, a történelem legmilitaristább államának érdekeit szolgálja, amelynek a katonai költségvetése annyi, mint a világ maradékának együttvéve, a lényegében egységes blokknak tekinthet? USraeli-angolszász kondomíniumnak (USA, Izrael, Egyesült Királyság, Kanada, Ausztrália, Új-Zéland) pedig még nagyobb a túlsúlya. Annak érdekében, hogy az egész Földet alávesse ultraliberális gazdasági látomásának, és hogy megszerezze az uralmához szükséges természeti kincseket, megfélemlítéshez (preventív háborúk, emberrablások, deportálások, kínzótáborok, célzott likvidálások), félelemkeltéshez (a terrorizmus instrumentalizálása a saját népesség körében) és fenyegetéshez (gazdasági retorziók, agresszív háborúk, államcsínyek a renitens rezsimek ellen) folyamodik.

Az amerikai imperializmus nyíltan felvállalja hegemón törekvéseit (i) ideológiai téren bármely, az USA egyeduralmát fenyeget? hatalom felemelkedésének megakadályozását hirdet? neokon „agytrösztjein" és sajtóorgánumain keresztül; (ii) katonai téren a Teljes Spektrumú Uralom (Full Spectrum Dominance) névvel illetett katonai doktrínájának megvalósításával; (iii) gazdasági-pénzügyi téren – egyebek mellett – a dollár nemzetközi árucserében betöltött vezet? pozíciójának fenntartásával; (iv) kulturális téren a nyugati elitek amerikai kormányzati

intézmények, magánalapítványok és CIA-fed?szervek (USAID, NED, CIPE stb.) révén történ? korrumpálásával.

Az atlantizmus teljes mértékben közrem?ködik az USA túlméretezett egója nevében elkövetett háborús és emberiségellenes b?ncselekményekben, akár közvetlenül (NATO), akár igazolva, s?t „humanitárius misszióknak” állítva be azokat a nemzetközi közvélemény el?tt. Az olaszországi „ólomévek” merényleteit?l az afganisztáni konfliktusig, a koszovói háborútól a Líbia elleni agresszióig, Szíria destabilizálásától az Irán elleni háborús fenyegetésig céljai eléréséhez az atlantizmus gyakran alkalmazza a terrorizmus módszerét. Ma már nyílt titok, hogy a hidegháborús Európában nem habozott ún. hamis zászlós (false flag) merényleteket végrehajtani, például Olaszországban a haladó (vagyis adott esetben a NATO-ellenes) er?k választási gy?zelmének megakadályozására hivatott „feszültségstratégia” keretében, majd média-metasztázisai segítségével széls?séges csoportokat vádolva meg az elkövetésükkel. Általánosságban is a terrorizmus vált a nyugati demokráciák és különösen az USA katonai doktrínájának központi elemévé (Shock and Awe) a NATO-val, mint gyakorlati kivitelez?vel. Jól látható módon az atlantizmus engedelmesen átvette az amerikai imperializmus összes koncepcióját (terrorizmus elleni háború, civilizációk összecsapása) és stratégiáját (az iszlamista terrorizmus instrumentalizálása).

A New York-ot és Washingtont sújtó 2001. szeptemberi (valószín?leg hamis zászlós) diverzánsakció óta Európa a saját földjén sem volt képes megvédeni az emberi jogokat, és a „terrorizmus elleni háború” cégére alatt cinkosságot vállalt a nemzetközi jog súlyos megsértésében. Európai területen európai és külföldi állampolgárokat raboltak el és hurcoltak – többek között romániai – titkos CIA-börtönökbe az amerikai titkosszolgálatok („extraordinary renditions”). Mindezt a demokratikus csalhatatlanság dogmájára hivatkozva, amely szerint a nyugatiak nem cselekedhetnek rosszat, és nem követhetnek el emberiségellenes b?nöket, mert úgymond demokratikus és nyílt társadalmakat képviselnek. Ezen az alapon aztán jogot vindikálnak maguknak arra, hogy gazdasági célpontokat bombázzanak, civileket gyilkoljanak és renitens rezsimeket destabilizáljanak világszerte. Az atlantisták katonailag, gazdaságilag, diplomáciailag és médiailag közrem?ködtek az Egyesült Államok valamennyi emberellenes hadm?veletében: csak a legutóbbi példáknál maradva megemlíthet? a guantanamói kínzótábor, az iraki Abu Ghraib börtön, a pilóta nélküli robotrepül?gépekkel végrehajtott orvgyilkosságok, az afganisztáni légicsapások „járulékos veszteségei” stb.

Ha az atlantizmus fegyveres karja a NATO, akkor gazdasági karját az IMF képezi, amelyet az USA és nyugati vazallusai mozgatnak azzal a céllal, hogy a fejl?d? országokat a Nyugat függ?ségében tartsák, f?leg az alábbi módszerekkel: (i) az államok és népek eladósítása, (ii) gazdaságaik és állami monopóliumaik privatizálása a nemzetközi multik javára, (iii) bels? piacaik megnyitása a szabad kereskedelem és a globális konkurencia el?tt. Az atlantizmus szánt szándékkal tömeges gazdasági b?ncselekményeket követ el egy belterjes globalista kaszt hasznára, ezzel bizonyítva csatlakozását a vezet? világhatalom által prédikált ultraliberalizmus elveihez, amelyek az emberi értékeket alárendelik a piaci fundamentalizmusnak.

Az atlantizmus közvetlenül és mélységében támadja az európai népek demokratikus alapjait, elvárva t?lük, hogy vakon kövessenek egy rejt?zköd? (mert szégyenletes) ideológiát, amely megfosztja ?ket szuverenitásuktól és döntési szabadságuktól. Maga az európai építkezés folyamata is mindenekel?tt egy atlantista terv. Más módon is meg lehetett volna valósítani Európa egységét, az atlantizmus azonban az európai gyöngeséget választotta, hogy ne kontrázza az Egyesült Államok hegemón törekvéseit. Az európai atlantizmus fokozatosan szétporlasztja azokat a szuverenitási tengelyeket, amelyekkel a nemzetállamok rendelkeztek, így (i) a választási szuverenitást – az EU legf?bb szervét, a Bizottságot nem választják; a népszavazásokon elutasított szerz?déseket különböz? jogi trükkökkel hatályosítják; a részvételi demokrácia érvényesülését szisztematikusan sz?kítik a képviseleti demokrácia javára; (ii) a monetáris szuverenitást – a népekt?l és választott képvisel?ikt?l független Európai Központi Bank közvetlenül nem ad kölcsönt a tagállamoknak; (iii) a költségvetési szuverenitást – egy kinevezett technokraták alkotta szerv ellen?rzi a nemzeti költségvetéseket; (iv) a katonai szuverenitást – az EU összes tagállamát bekényszerítették a NATO-ba. Mindennek eredményeként ma az USA totális ellen?rzést gyakorol az EU fölött, amelyhez a kollaboránsai által kiötlött atlantizmus mint totalitárius ideológia szolgáltat elméleti alapot.

MD 2013. IV. 3-10.

antidogma.hu - Gazdag István

Ajánló